Născut la 7 februarie 1975, scriitorul francez MARTIN PAGE reuşeşte performanţa de a se impune ca romancier de enorm succes încă de la prima carte, publicată în ianuarie 2001, Comment je suis devenit stupide (M-am hotărât să devin prost, Humanitas, 2004). Avea 25 de ani când şi-a scris romanul, exact ca eroul său stânjenitor de inteligent.

Şi-a întrerupt studiile universitare (antropologie) şi a mai scris, de atunci, două cărţi: Une parfaite journée parfaite (O perfectă zi perfectă, Humanitas, 2007) şi La Libellule de ses huit ans (Libelula, Humanitas, 2005). Biografia pe care i-o dezvăluie revistele şi Internetul este una nonconformistă. Ceea ce spune Page despre viaţa lui sunt amănunte care altora li se par frivole, dar care se înlănţuie, până la urmă, mai semnificativ decât o banală cronologie: are 1, 80 m, îi place să bea ceai, îşi adoră prietenii, e pasionat de film, de teatrul elizabetan, de muzică şi, firește, de literatură, îi plac bicicletele olandeze şi zăpada de Crăciun.

A călătorit, graţie companiei Eurolines şi „câtorva miracole", în vreo zece ţări, inclusiv U.R.S.S., în 1989. Scriitorii preferaţi sunt Shakespeare, Wilde, Waugh, Saki, McCuuers, Calvino, Dickens, Dahl, Austen, Dick, Chandler, Parker, Dostoievski, Jérôme, Poe, dar în primul său roman cel mai sus stă totuşi un francez, Flaubert. Martin Page este una dintre bucuriile literare ale acestui început de secol. Biografia şi bibliografia lui sunt în curs de formare şi mai pot oferi multe surprize.

Martin Page Despre ploaie Traducere din franceză de ANDREEA-VIOLETA PETRE HUMANITAS BUCUREŞTI Coperta de IOANA DRAGOMIRESCU MARDARE Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PAGE, MARTIN Despre ploaie / Martin Page; trad.: Andreea Violeta Petre.

— Bucureşti: Humanitas, 2007 ISBN 978 – 973 – 50-1852 – 8 I. Petre, Andreea Violeta (trad.) 821.133.1 – 4 MARTIN PAGE DE LA PLUIE Original copyright © Editions Ramsay, Edigroup, Paris, 2007 All rights reserved throughout the world e HUMANITAS, 2007, pentru prezenta versiune românească EDITURA HUMANITAS Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/3171819, fax

021/31718 24 www. humanitas.ro Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311 23 30, fax 021/313 50 35, C.P.C.E.

— CP 14, Bucureşti e-mail: cphumanitas.ro www.librariilehumanitas.ro Ploaia este cuvântul de recunoaştere printre cei ispitiţi de o oarecare suspendare a lumii. Să spui că îţi place ploaia înseamnă să te recunoşti diferit.

cu ploaia. Cred că nu mi-a plăcut prea tare atingerea ei rece şi mărunţită.

Înveţi să iubeşti ploaia aşa cum înveţi să iubeşti vinul: mai întâi te strâmbi, ca să pari diferit şi cu riscul de a nu-ţi face cunoscute gusturile. Ca orice iubire adevărată, ea necesită inventivitate, chibzuinţă şi o anumită experienţă de viaţă.

Cu toate acestea, nu putem spune că vinul şi ploaia acţionează la fel asupra psihicului.

Ebrietatea cauzată de vin nu are nevoie să fie învăţată. Beţia ploii li se oferă numai celor care o aleg.

M există o singură ploaie, ci un popor de ploi. În funcţie de spaţiu, timp şi alte mii de criterii, ea poate fi blândă sau înteţită, rece sau caldă, scurtă sau de durată. Vorbeşte nenumărate limbi, cunoaşte o mulţime de dansuri, iar culturile sale străvechi îşi au rădăcinile pe toate cele cinci continente.

Studiind la microscop picături de ploaie din surse diferite, chimistul ne dă amănunte despre compoziţia acestora: nivelul de calciu, de cesiu şi proporţia toxinelor variază. Trăsăturile ploii au diversitatea însuşirilor omeneşti. Ploaia este sentimentală, pasională, timidă şi exuberantă.

După ce s-a gândit bine de tot, a luat hotărârea să părăsească norii şi să se arunce asupra noastră. Pentru a o întâmpina cum se cuvine, trebuie să-i înţelegem personalitatea.

Ploaia îmi confirmă sentimentele. Unele poveşti de dragoste nu i-au rezistat. Culorile lor prost imprimate au devenit spălăcite. Ploaia acţionează ca un revelator fotografic care, sub lumina roşie, dă viaţă imaginii. Ea desăvârşeşte cristalizarea.

Uneori, ploaia mă face să mă îndrăgostesc fără să ştiu de cine.

Într-o zi, cu tâmplele zvâcnind şi inima gata să-mi plesnească, i-am vorbit unui prieten despre pasiunea mea. Acesta m-a întrebat despre cine este vorba. I-am răspuns că nu o cunosc încă. Dar eram sigur că există: ploaia nu mă minte niciodată. Pentru o vreme, trăiesc o poveste fără certuri şi fără gelozie, dar şi fără sărutări şi fără margini. Nu mai trece mult, şi această iubire oropsită se şi întrupează. Ploaia are putere de premoniţie. Ea îmi prevesteşte ce femeie voi iubi, la fel cum vântul Suestados îi avertizează pe argentinieni că începe furtuna.

Ploaia cade aşa cum şi noi cădem în mrejele iubirii: sfidând orice previziune.

Ploaia este ultimul mijloc găsit de Natură pentru a-şi face simţită prezenţa în oraşele noastre. Stejarii nu ţin umbră zgârie-norilor, renii ar fi călcaţi de maşini pe autostradă, iar berzele renunţă la a-şi mai face cuib pe stâlpii electrici.

Ploaia este trimisă să reprezinte regnurile vegetal, animal şi mineral în cadrul civilizaţiei noastre. Ea le apără interesele şi, dacă pagubele aduse de om sunt prea importante, le răzbună.

Se întâmplă ceva atunci când plouă, pe când în viaţă nu se întâmplă nimic. Ultimul murmur de pe patul de moarte al bătrânilor ar trebui să fie: „A plouat". Iată singura certitudine. Putem fi siguri că am iubit şi am fost iubiţi? Putem fi încredinţaţi că am îndeplinit lucruri măreţe?

Putem fi siguri, cu mâna pe inimă? Dar cel aflat în agonie ştie că ploaia a căzut cândva din ceruri, buletinele meteorologice o dovedesc. Ploaia a fost cutia acestor evenimente din care nu a rămas nimic.

Sub ploaie, ziua nu mai este dedicată nici muncii, nici vorbelor mărunte pe care le schimbăm, nici meselor sau drumurilor. Frunzele tremură, umbrelele se deschid, cafenelele, sălile de cinema şi librăriile se umplu de lume. Moda nu ne mai dictează cum să ne îmbrăcăm. Ne acoperim cu ce găsim: o glugă, un ziar, un palton deasupra capului sunt de-ajuns. Ne punem noi întrebări despre unde vrem să ajungem. Ritmul nostru de trai se rupe. Abia dacă se văd crăpăturile, dar noi împărtăşim brusc bucuria de a vedea cum se statorniceşte anarhia poetică.

Plouă: cerul ne împarte el însuşi, generos, binecuvântarea, fără să mai fie nevoie de agheasmatar. Zilele ne sunt acum sfinţite. Ploaia ne izbăveşte de religie diluând-o: planeta întreagă devine biserică, suntem peste tot acasă, orice cântec este sfânt şi orice gest – ritual. Taina împărtăşaniei şi rugăciunea ne sunt bine cunoscute. Nu mai rămâne nimic de adorat, totul capătă un sens.

Ploaia ne salvează şi de ateism. Simţim cum se naşte în noi o credinţă fără dogmă. Devine atunci limpede că ploaia este mai mult decât un fenomen al naturii. Ea este un sentiment ce poartă aceleaşi însemne de noblețe ca dragostea şi generozitatea.

Ploaia ne oferă posibilitatea de a trăi o catastrofă. Norii negri îşi golesc pântecele, tunetul izbucneşte. În acele clipe, deopotrivă uşuraţi şi înspăimântaţi, gândim: adio, lume, totul s-a sfârşit, omenirea dispare în canalul de scurgere.

Chiar dacă nu ajunge până la cataclism, ploaia ne face totuşi să simţim această eventualitate.

Simţurile ni se aprind, un nod ni se urcă în gât.

Se pregăteşte sfârşitul lumii. Încercăm să ne închipuim lumea la începuturile ei şi haosul oceanelor şi al vulcanilor în fuziune. Ne apropiem de spaima strămoşilor noştri în faţa zbuciumului ceresc. Înţelegem astfel de ce au creat ei zeii. Disperaţi, încercăm la rândul nostru să ne fabricăm nişte zei, la voia întâmplării.

De fiecare dată când plouă, mă gândesc la Potopul biblic. Dispariţia desăvârşită a uscatului anunţă o reînnoire. La urma urmei, şi universul s-a născut în urma unei explozii.

În ziua de azi, dezastrele naturale şi politice sporesc. Prevăzător, supraveghez nivelul Senei.

Valiza e gata. Sunt sigur că o arcă a lui Noe mă aşteaptă pe undeva.

Mă aşez la birou, iau o foaie de hârtie din teancul aflat în colţul stâng şi, cu scrisu-mi negru şi indescifrabil, întocmesc lista celor pe care-i iubesc şi a celor pe care i-aş iubi dacă i-aş cunoaşte. Dumnezeu nu primeşte în barcă decât o pereche din fiecare soi, iar eu cunosc, din păcate, multe soiuri de oameni.

citesc şi aud adesea spunându-se că ploaia spală. De toate: trotuare, străzi, acoperişuri…

Această idee greşită şi utilitaristă ia ploaia drept un serviciu public care are pesemne bunătatea de a mătura gunoaiele. Nimic nu este spălat de fapt. Spălatul, deşi firmele de detergent nu o vor recunoaşte niciodată, înseamnă pur şi simplu o deplasare a murdăriei. Aceasta se strânge în colţurile nelocuite de noi. Dacă viaţa unei vite poate fi urmărită prin înlănţuirea: creştere, tăiere, vânzare, consum, trasabilitatea excrementelor noastre rămâne încă de stabilit.

Ploaia înviorează mirosurile din natură şi răscoleşte miresmele de mucegai. Ea iniţiază procesul de descompunere a şobolanilor şi a insectelor moarte din canalizări şi tuneluri de metrou. Mâzga se-ngroaşă, bacteriile se înmulţesc, microbii se dezvoltă, se împrăştie în pământ şi în aer. Omenirea, racilă care a înflorit, s-a născut dintr-un astfel de humus.

Substanţele vii, cele aflate în putrefacţie şi cele moarte îşi amestecă balele şi îşi infestează mediul. Culorile capătă străluciri aurii şi argintii, negrul şi nuanţele de cenuşiu devin mai puternice şi mai fine. Apar diferite luciri. Un soi de ceară dă fiinţelor şi lucrurilor un aspect patinat. Ploaia este cea care face ca materiile să se amestece şi să se întâlnească. Ea este liantul şi lubrifiantul care face posibile reţetele de chimie şi biologie.

Chiar dacă ploaia este oricum acidă de la mama natură, industria i-a permis să depăşească oţetul în aciditate: compoziţia sa a câştigat două ingrediente însemnate, acidul azotic şi acidul sulfuric. Am băut alcooluri mai agresive la viaţa mea. Pesticidele, nitraţii, sulf am şi amoniul sunt polenuri moderne, care îi dau ploii consistenţă şi mireasmă. Iată cum inventarea poluării ne-a pus la dispoziţie această nouă desfătare.

Ploile acide ne atacă pielea capului. Dar nu ştiu dacă trebuie să ne plângem. Dacă ne cade tot părul, vom scăpa în sfârşit de coafeze şi de poliloghiile lor. Un alt efect minunat al ploilor acide: moda pălăriilor va fi relansată. Mă încearcă nostalgia bărbaţilor de pe vremuri, care purtau pălării de fetru. Lumii nu i-ar mai rămâne decât să se

străduiască să-şi piardă 23 culorile, iar viaţa ar semăna cu un film vechi alb-negru.

Ironia ploii: ne descotorosim de gunoaie şi le trimitem la distanţe nemaipomenite, dar, după ce s-au macerat într-o groapă de gunoi indiană sau ivoriană, ele se ridică la ceruri, călătoresc în nori şi ni se scurg în cap. Oare ar trebui să le expediem în spaţiu? Mă tem că rezultatul ar fi formarea unei comete de resturi menajere.

Nu ne vom putea feri de ploile acide nici sub umbrelă: apa denaturată reapare în fructele şi legumele pe care le consumăm, în vinurile şi în brânzeturile noastre.

Întrucât suntem otrăviţi şi măcinaţi din toate părţile, mai bine ieşim în continuare pe ploaie.

Pericolul de intoxicare nu trebuie să ne strice plăcerea. Uneori, să te împotriveşti avertismentelor sănătăţii publice ţine de etică.

O oră de ploaie înseamnă exact volumul unei mări de mici dimensiuni. Hectolitri după hectolitri se abat asupra noastră, dar, asemenea furnicii care poate căra greutăţi de zeci de ori mai mari decât propriul corp, nici noi nu ne simţim împovăraţi.

Oceanul nu a uitat că ne-am născut în adâncurile sale şi ne-a dat cumva de urmă. îl ghicim cu greu sub noua sa formă de confetti. Trecute prin sita norilor, scoicile, peştii, algele şi meduzele sunt filtrate şi digerate.

În oceanul de ploaie, am mereu pământul sub picioare. Astfel mă simt liniştit, odihnit şi ocrotit. Nu există nicio barcă de salvare, niciun salvamar, niciun colac care să ne salveze de la înecul în aer, şi nu este deloc bine, pentru că trebuie să înotăm tocmai acolo unde lipseşte ploaia şi unde ne putem scufunda oricând. În fiecare zi avem parte de câte o furtună. Unii mor înecaţi. Pe trotuare şi prin magazine, vezi oameni morţi de inaniţie şi edeme. Iar rechinii sunt peste tot.

p Ploa. loaia este invincibilă. Dacă ne concentrăm bine, ea se dovedeşte a fi un element trainic.

Toate se usucă şi pier, în timp ce ploaia rămâne, mai tare decât platina sau diamantul. îi simt nemărginirea şi liniştea, mă lipesc de trupul ei uriaş şi îi ascult respiraţia de monstru blând.

— Lloaia strică petrecerea. Nicio sărbătoare, fie ea naţională sau internaţională, publică sau privată, nu-i rezistă. Efectul este mai devastator decât o bombă. Bâtele şi gazele lacrimogene tot n-ar putea împrăştia mulţimea apoasă. Aliata anarhiştilor, ploaia zădărniceşte planurile guvernului şi ale întreprinderilor care ne îngrădesc pasiunile. Ea dă peste cap Sărbătoarea Muzicii, focurile de artificii, defilarea de Ziua Naţională şi Jocurile Olimpice. Distracţia tot va avea loc, dar nu după strategia stabilită cu luni întregi înainte. Şefii se vor enerva, vor înghiţi calmante şi vor trânti uşi. Fricoşii vor rămâne acasă, scutind străzile de îmbulzeala unor paşi inutili.

Printre aceste obligaţii de a ne bucura s-a strecurat şi un strop de libertate: orice ploaie conţine principiul care stârneşte revoluţiile.

Sportul devine interesant pe timp de ploaie.

Jucătorii de fotbal îşi pierd reperele, statuile musculoase capătă o simpatică stângăcie. Antidot pentru dopajul din ziua de azi, ploaia se joacă cu mingea şi crampoanele.

p Xloa. loaia este un ţap ispăşitor. Ea este folosită pentru a masca delăsarea, greşelile şi înşelătoriile oamenilor. Menirea acestei cărţi este de a o apăra în faţa acuzaţiilor cu care o împroşcăm zilnic. Nu, ploaia nu trebuie să răspundă pentru alunecările de teren şi pentru inundaţii.

Ea se afla pe Pământ cu mult înaintea noastră.

Acum mă gândesc la bieţii colonişti englezi care, la sosirea lor în America, au pus stăpânire pe teritoriile indiene, le-au profanat mormintele, le-au distrus totemurile, iar la sfârşit au fost surprinşi când indienii i-au scalpat. Ploaia este de partea indienilor.

p Ploa. loaia poartă în sine genele copilăriei. Când eram mici, ne stropeam cu furtunul, ţopăiam în bălţi şi ne băteam cu apă.

Desigur, întrucât se pare că suntem oameni mari, o facem pe supăraţii atunci când, din falsă stângăcie, călcăm într-o băltoacă. Adevărul e că ne încântă împroşcaturile. Nu-i nimic dacă ne murdărim pe pantaloni sau pe şosete. Copilăria cade din ceruri. În taină, ne îngăduim să fim nişte îngălaţi.

Iubirea mea pentru ploaie înseamnă şi neîncredere faţă de

soare. Din principiu, ţin cu minoritarii. Ploaia este zeflemisită şi înjosită, este eleva stingheră din curtea şcolii, copilul străzii, palestiniana sau evreica. Ea este dată la o parte.

Îmi place pentru că displace majorităţii.

Ploaia este pusă pe aceeaşi treaptă cu fărădelegile, sărăcia şi bolile. Alături de tot ce e urât sau negru, ea simbolizează răul. Dezgustul de ploaie ascunde o ură faţă de cei săraci şi faţă de diferenţe. În ghidurile de călătorie ni se indică lunile ploioase pentru a ne permite să le evităm. Toţi vor soare şi un decor frumos.

Soarele este un bliţ permanent care ne obligă să plecăm privirea. El este simbolul supunerii.

Nu din întâmplare Dole, multinaţionala americană din industria fructelor, a ales ca siglă soarele, la sfârşitul secolului al XIX-lea, pe vremea când participa la răsturnarea lui Liliuokalani, ultima regină din Hawaii. Unele dictaturi l-au pus pe drapel, unii regi l-au folosit ca emblemă, unele firme l-au introdus în reclamele şi sloganurile lor.

Se cuvine să comentăm această noţiune de timp frumos. Este înalt şi blond, şi are ochii albaştri. Nu trebuie să ne fie teamă să recunoaştem: e din rasa ariană. Iată încă un semn de nazificare a minţilor.

Când plouă, oamenii citesc, merg la cinema şi se îndrăgostesc, artiştii lucrează, soldaţii rămân în corturi. Dar ce fac bărbaţii şi femeile când nu plouă? Fac plajă, pierd vremea în faţa vitrinelor magazinelor de îmbrăcăminte, organizează garden parties şi masacre.

Au loc mai multe războaie în ţările sărace în precipitaţii. Soldaţii şi cei aflaţi în vacanţă au aceeaşi pasiune pentru soare. Nimic nu seamănă mai bine cu o tabără a armatei americane într-o ţară sub ocupaţie decât o tabără de vacanţă într-o ţară săracă. În plus, şi militarii şi turiştii îşi poartă uniforma şi arma: ţinută de luptă şi puşcă, respectiv pantaloni scurţi şi aparat foto.

I-actorul Amar Arnason, lector în antropologie socială la Universitatea din Aberdeen, susţine teza unei relaţii de dependenţă între precipitaţii şi dragoste. El a determinat condiţiile ideale pentru dezvoltarea lor. Vremea nu trebuie să fie nici prea rece, nici prea

călduroasă. Ploaia trebuie să fie abundentă, dar să nu prisosească. Prin urmare, Londra este eliminată din cauza nivelului de precipitaţii prea ridicat: ploaia îşi pierde din puterea erotică dacă devine o obişnuinţă. Oraşul italian Ravenna a fost încoronat ca fiind cel mai prielnic pasiunii.

Când nu plouă, clipele de iubire se răresc.

Ştim cu toţii: lumea merge la Ibiza ca să facă amor, nu ca să iubească.

A JL JL în cutreierat adesea străzile Parisului cu speranţa că, prin apăsarea călcâiului, aş putea declanşa mecanismul ploii. Sunt convins că există butoane secrete care stârnesc furia norilor: poate un colţ de capac de canalizare, o bordură sau o linie dintre două pietre de pavaj…

Fără îndoială, cum pentru a deschide un seif e nevoie de un cifru, aici este necesară o înlănţuire de paşi. Mă gândesc la scena din Singin in the Rain în care Gene Kelly, îndrăgostit, dansează pe trotuar. Găsise şmecheria.

Meteorologia, ştiinţa inexactitudinii şi a erorilor, va părea mai ştiinţifică atunci când va accepta următorul adevăr: desigur, curenţii marini, presiunea atmosferică şi temperatura aerului influenţează vremea, dar numai paşii pe care ni-i dictează sentimentele sunt hotărâtori. Noi compunem cu călcâiele o muzică ce influenţează cerul.

Ca să chemi ploaia îţi trebuie încălţăminte bună, tocmai de-aceea plouă mult în Anglia, ţara pantofilor de calitate. De la înfiinţarea atelierelor Crockett & Jones la sfârşitul secolului al XIX-lea, Northampton a înregistrat precipitaţii record.

enilor. Ni se pregăteşte un număr de magie în norii cumulus castellanus. Pe neaşteptate, fără să mai avem timp să înţelegem manevra, începe să plouă. De cele mai multe ori de sus cade ploaie, iarna ninsoare, şi uneori, când magicianul cerului este în plină formă, cad lăcuste şi broaşte. Ne cam săturasem de iepuraşi. Proverbele şi cântecele spun că poate ploua cu aur, cu găleata, cu pisici, cu bărbaţi şi cu femei.

, 1 S XXX cer cade apa, iar noi nu ştim de ce.

Oamenii de ştiinţă inventează teorii care se sprijină pe evaporare şi condensare, dar nu s-a demonstrat nimic deocamdată. În cadrul congreselor pluviologilor, se duc bătălii cu cifre şi simulări tridimensionale. Dar misterul persistă. Ţin să o citez pe doamna profesor Daria Politkovskaia, de la Institutul de Hidrometeorologie al Academiei Ruse de Ştiinţe din Sankt-Petersburg, autoarea lucrării, I, O>K, U>.:) TO Hepaapemwvibiii tpenoivieH (Ploaia – un fenomen de nesoluţionat): „Ştim cum se formează ploaia, cunoaştem procesul, funcţionează perfect în laborator, dar nu putem nici să o demonstrăm, nici să o explicăm". Noi am uitat că ploaia este extraordinară.

Norii sunt nişte măşti. Ei ne sporesc simţitor puterea de imaginaţie. Toate minunăţiile se află în aceste tării de neatins, le ghicim prin picăturile care ne vorbesc despre conţinutul acestei vaporoase camere secrete. Totul e să ştii să le guşti ca un enolog capabil să ghicească o aromă de fruct sau de miere într-un vin nobil.

UTerul norilor se contractă. Pântecele cerului se întredeschide. Din el se scurge lichidul amniotic şi ne acoperă.

Cu fiecare ploaie, se rupe din nou apa. Să o sărbătorim ca vestea unei naşteri. Avem libertatea de a alege ce a putut să se nască: o prietenie, o poveste de dragoste, o idee, poate o parte din noi înşine. Mulţi nu taie cordonul ombilical al acestor făgăduinţe în faşă. Ele nu vor ajunge niciodată la maturitate.

A JL JL idoma planetei noastre, corpul nostru conţine şaptezeci la sută apă. Picăturile noastre interne sunt atrase de către surorile lor căzute din cer conform principiului de magnetizare.

Ionilor negativi le place să se întâlnească, aşa că ploaia cade acolo unde trăiesc oamenii. Întâlnirile noastre sunt nişte reuniuni de familie.

Ploaia se formează datorită lacurilor şi mărilor, dar se evaporă şi din corpul nostru. Există şase miliarde de oameni pe Pământ, cu o greutate medie de şaizeci şi patru de kilograme.

Considerăm că un kilogram face cât un litru.

Prin urmare, un om conţine patruzeci şi cinci de litri. Înmulţim cu şase miliarde. Rezultă că apa din oameni reprezintă un volum

aproximativ de două sute şaizeci şi şapte de mii şase sute de milioane de litri, adică echivalentul Mării Moarte.

Omenirea este o mare împrăştiată, fiecare om e pe post de butoi. Apa ni se odihneşte în vene, în oase şi-n vise şi se îngroaşă cu taninul nostru. Să sperăm numai că vom deveni un vin nobil.

T JLmi amintesc de ceaiul pe care l-am băut lângă izvoarele calde de la Hveravellir, după ce am parcurs Drumul Kjalvegur. După obiceiurile islandeze, se lasă cana de metal cu puţin praf de ceai negru pe pământul fierbinte şi se aşteaptă cataracta. În sfârşit plouă. Cana e plină.

Apa fierbe. Ceaiul e gata. În acel moment, sentimentele mi se revarsă din corp şi se împrăştie ca şi cum eu aş deveni o infuzie. Orice lucru atins de ploaie îşi descătuşează miresmele.

Într-un cătun din apropierea satului Yomogida, din prefectura Aomori, în nordul Japoniei călugării shinto cresc „bivoli de ploaie" xxxx, H.

Cum dă o ploicică măruntă, cum îi scot la aer.

Când cerul rămâne uscat, nişte fetişcane trebuie să-i stropească cu apă de ploaie adunată în cisterne. Bivolul este cutat, desigur, dar o duce binişor. Carnea sa are o savoare încântătoare, chiar mai delicată decât a bivolului de Kobe, fricţionat cu bere. După cum spune o legendă, carnea sa aduce inspiraţie artistului şi îndrăgostitului. Cum se ivea ocazia, poetul Basho se desfăta cu această carne.

Ploaia este rareori periculoasă şi cu atât mai puţin în zona de climă temperată. Şi totuşi avertizările meteo abundă. Mijloacele de informare ne sfătuiesc să fim prudenţi şi să ne schimbăm planurile de weekend şi de vacanţă, întrucât „va ploua". Aproape că ne aşteptăm s-auzim sirenele unei alerte aeriene.

Sufletele caritabile sunt îndreptăţite să se teamă, întrucât ploaia are puterea de a le schimba. Cei care se feresc de ploaie pierd şansa de a vedea cum li se năruie certitudinile şi cum li se transformă inimile. Ei preferă să se refugieze într-o viziune idealizată a soarelui şi a vremii uscate, când nimic nu se întâmplă, când nimeni nu trăieşte. Pe ploaie suntem descoperiţi: e un risc, un pariu.

Ne-au făcut să credem în virtuţile şi inocultatea radiului, magnetului, tutunului şi organismelor modificate genetic. Masca a fost lepădată în cele din urmă. Numai soarele, datorită efortului depus de grupurile de influenţă puternice care îi ascund nocivitatea, îşi păstrează reputaţia. Ni se spune că ar trebui să ne îngrijoreze moartea lui, pentru că ar însemna sfârşitul lumii noastre. Soarele este ditamai chestia exhibiţionistă şi atunci savanţii s-au gândit că ar avea o utilitate. Nimic mai greşit.

Dacă lumina va dispărea din cer, oamenii vor folosi lămpi şi torţe pentru a-şi face lumină. E mai mult decât suficient.

Căldura va fi produsă altfel: subsolul planetei este plin de lavă. În plus, dragii noştri savanţi nebuni au câteva miliarde de ani în faţă şi vor găsi cu siguranţă o metodă originală să fărâmiţeze atomii pentru a ne încălzi.

În spatele fricii că soarele ar putea dispărea se ascunde frica de libertate. Ne mulţumim să credem că suntem dependenţi de o mamă hrănitoare sau de un zeu antic. Când se va stinge soarele, va cam fi timpul ca omul să devină adult.

Ploaia va fi mereu prezentă (se exagerează cu importanţa soarelui în evaporarea apei).

Putem să ne bazăm pe ea. Aplecaţi-vă şi priviţi într-o baltă: este o oglindă în care vă apare propria imagine. La fel, când cad, picăturile de ploaie se reflectă la nesfârşit unele în altele. Conform principiului optic formulat de Descartes, aceste oglinzi dau lumină şi căldură.

Mai degrabă decât vântul, uleiul de rapiţă sau plutoniul, ploaia este o sursă de energie inepuizabilă. Ne rămâne de inventat maşinăriile care să o exploateze.

Cele mai ciudate fiinţe apar pe ploaie.

Melcii şi ciupercile, mari curiozităţi ale naturii, profită de vremea ploioasă ca să se iubească şi să-şi răspândească sporii. Ploaia este refugiul inadaptaţilor. Marele bandit Mandrin a fugit din Grenoble pe o ploaie torenţială reuşind astfel să-şi amâne moartea. De acelaşi sprijin al ploii s-au bucurat şi Jean Valjean şi Gavroche, pentru că ploaia ne fereşte de violenţă, de normalitate şi de ordine. Fiecare

picătură desenată pe cer este un stâlp de care ne sprijinim.

Picăturile de ploaie sunt aidoma unor bastoane cu măciulie de argint pentru bietele noastre picioare tremurânde şi timide.

— L loaia este apa cu care ne inundă vecina din apartamentul de deasupra. Vecina asta ne-a mai ieşit în cale, dar nu am îndrăznit niciodată să intrăm în vorbă cu ea. Acum inundaţia este pretextul ideal ca să-i batem la uşă. O să stăm puţin de vorbă, o să bem ceva, poate chiar o să ne cunoaştem şi o să ne căsătorim într-o bisericuţă scoţiană.

Dacă vecina nu este acasă sau nu vrea să deschidă, iar apa curge în continuare, atunci, în aşteptarea instalatorului, încercăm să înţelegem motivul acestei inundaţii. Descoperim astfel, uimiţi, o mulţime de ţevi întortocheate.

Privirea şi mâinile noastre caută, bâjbâie şi se umezesc deopotrivă. În timp ce baia ne este înghiţită de ape, nouă ni se arată măruntaiele apartamentului nostru.

Numai atunci când îi cade ceva în cap (apă, nenorociri, dezamăgiri în dragoste…) începe şi omul să îşi cunoască aproapele, să-şi pună întrebări şi să caute rezolvări.

63 t.

Cele o mie de degete ale precipitaţiilor se aşază pe o claviatură cu o mie de clape. Găsim ritmul ploii în timp ce iubim, visăm sau mâncăm. Ritmul ploii pătrunde în concentrarea noastră şi participă la creaţie. Povestirile se scriu pe timp de ploaie: Shakespeare locuia între Londra şi Stratford-upon-Avon; Cervantes a scris Don Quijote la Sevilla în perioada în care acest oraş a fost martorul unor ploi istorice; Rimbaud a încetat să mai scrie când a plecat din nordul Franţei în deşert. Mai avem şi exemplele lui Proust şi Flaubert în Normandia.

Numai pictorii supravieţuiesc la soare: ei îl prind datorită pigmenţilor florali din vopselele lor şi datorită firelor de păr de animal din pensule. Pictorii sunt fiinţele luminii şi ale pământului. Scriitorii sunt făpturile oceanului: cerneala ne vine din calamari monstruoşi, ascunşi în adâncuri.

cea mai mare parte a apei de pe Pământ este sărată, şi totuşi apa de ploaie este dulce.

Sarea a rămas acolo sus cu un scop necunoscut.

Poate e folosită la colorarea norilor.

N rii sunt un alambic ascuns în cer. Alambicul pământesc e folosit la fabricarea alcoolului, a medicamentelor şi a parfumurilor.

Alambicul ceresc face alte minuni. Apa este distilată în nori. Substanţele sunt separate: într-o parte se strâng elementele cele mai pure, iar în cealaltă reziduurile. După ce a scăpat de microorganisme şi de substanţe minerale, apa a devenit ploaie. Deseori, ploaia nu este potabilă din cauza prezenţei amoniului, dar, în unele colţuri de ţară mai puţin poluate, ea corespunde celor patruzeci şi opt de parametri de potabilitate stabiliţi de către stat.

În toate cazurile, apa de ploaie ne este recomandată pentru îmbăiere şi spălarea rufelor. Apa de ploaie ne permite să folosim mai puţin săpun şi detergent, iar balsamul devine inutil. Este plăcută pe piele şi irită mai puţin decât apa de la robinet. Pe ţevi nu se mai depune tartru, s-a terminat cu produsele anticalcar şi costisitoarele intervenţii ale instalatorului.

Dacă am recupera mai multă apă de ploaie, ne-am cruţa banii şi, în acelaşi timp, natura, întrucât uzinele de tratare a apei ar funcţiona mai puţin. Dar, ca nişte veşnici băieţei lăsaţi la groapa cu nisip, facem în continuare săpături cu maşini sofisticate care poluează, pentru a da de pânzele freatice otrăvite de nitraţi.

O adevărată comoară ne cade din cer, dar noi, cu talentul nostru de a nu vedea frumuseţea şi magia acestei lumi, nu ţinem cont de ea şi, deseori, chiar o ocăram.

JL-/ram un copil de-o şchioapă când m-am hotărât să devin scriitor. Tocmai citisem o poveste despre un om care străbătea ţinuturile secetoase din Statele Unite la sfârşitul secolului al XIX-lea cu o maşină inventată de el care, după spusele lui, avea puterea de a chema ploaia. Era un şarlatan, desigur: profita de credulitatea şi disperarea locuitorilor unor orăşele din mijlocul deşertului, le lua banii şi se făcea nevăzut înainte să împlinească miracolul promis.

Într-o zi, se împrieteneşte cu un băieţel dintr-un sat în care îşi prezentase maşinăria. După ce a pus mâna pe bani, se pregăteşte să

plece tiptil, după lăsarea nopţii. Dar localnicii, bănuitori, îl iau prizonier. Bărbatul a căzut în capcană. Acum trebuie să cheme ploaia, altfel va fi linşat. El ştie că totul e o minciună, că invenţia sa nu este decât o îmbinare fără sens de maşini cu abur, bucăţi de căruţă, rotiţe şi alte mărunţişuri. Porneşte maşinăria, din disperare, întrucât nu mai are nimic de pierdut, şi începe să creadă în propriile minciuni. Minute întregi se scurg, dar nu se întâmplă nimic. Dar, deodată, băieţelul care i-a luat mereu apărarea zâmbeşte: în zare se adună nori negri. Numaidecât o ploaie abundentă izvorăşte din cer.

Romanele sunt făcute la rândul lor din table, arcuri, scripeţi, şi totuşi funcţionează. Scriitorul cunoaşte adevărul, ştie că ele nu sunt decât fraze şi paragrafe articulate, prinse în şuruburi ruginite, dar, precum eroul din poveste, el vrea să facă din deşert un pământ roditor şi să-şi salveze pielea. Şi îşi doreşte mai mult decât orice ca băieţelul care crede în puterile lui să-i zâmbească din nou şi să-şi recapete speranţa.

Nu mai ştiu cine a scris povestirea, dar sunt sigur că nu v-am istorisit-o întocmai. Dar această amintire răstălmăcită este frumoasa poveste care mă ajută să cred că pasiunea mea de romancier are un început. Sunt sigur numai de ziua de naştere a vocaţiei mele. Nu putea să fie decât duminica, acest pustiu din săptămână. Aveam o nevoie disperată de ploaie.

p. loaia bate la uşă. Cu milioanele-i de pumnişori, ea bate din toate picăturile ca să vadă dacă suntem acasă. Da, suntem. îi deschidem şi o întâmpinăm în prag. Ridicăm privirea către cer. Cum începem să-i privim, pumnii ploii se şi transformă şi se deschid ca nişte ochi. Picăturile ne fixează, mai întâi mirate de anatomia noastră, încântate pe urmă. Ne fac cu ochiul în semn de complicitate. Copleşiţi de emoţie, o luăm la goană. Dar ploaia ne urmăreşte. Ea ştie că suntem nestatornici: ne petrecem toată viaţa fugind – de libertate, de singurătate, de moarte.

soarele destinde şi linişteşte. Ploaia induce un joc existenţial.

Oamenii cărora le place soarele apreciază anestezia radiaţiei de lumină şi căldură. Soarele joacă rolul lămpii de veghe lăsate aprinsă de

către părinţi în copilărie.

Medicii şi psihologii o ţin una şi bună: dacă vă simţiţi demoralizaţi, aceasta este din cauza toamnei şi a scăderii duratei zilelor. Vi se va permite să fiţi fericiţi când soarele va fi din nou sus pe cer. În loc să divorţaţi sau să demisionaţi, mai bine petreceţi o săptămână în insulele Bahamas.

Accesoriu necesar pentru confortul modern, soarele este un soi de aparat de aer condiţionat care ne face să bombănim când nu funcţionează. Există şi servicii de depanare: comprimatele de betacaroten, cremele autobronzante şi solarul.

Soarele avea o frumuseţe sălbatică atunci când era un zeu căruia i se aduceau sacrificii umane. Demult, el stârnea o emulaţie împărtăşită, dar astăzi nu mai are decât un rol de control social. Încă îi mai sunt sacrificaţi soarelui bărbaţi, femei şi copii, dar civilizaţia noastră a renunţat la cuţit în favoarea melanomului şi a accidentelor pe drumul către o vacanţă înşelătoare.

Soarele este ca televizorul. Vrăjiţi de undele lui, suntem spectatorii propriei vieţi, ai oamenilor din jurul nostru şi ai noutăţilor de cumpărat. Numai ploaia ne face actori. Soarele ne ţine ca într-o cuşcă, razele lui sunt nişte gratii.

Robii unei bunăstări facile, nu mai facem mişcare deloc. Ploaia ne pune pe fugă: acoperişul este locul către care ne îndreptăm, nu locul în care ne aflăm. îmi place să ies imediat cum începe ploaia şi s-o zbughesc de sub o streaşină sub alta, să mă strecor pentru o clipă sub umbrela cuiva şi să simt un miros de parfum, atingerea gingaşă a unei şuviţe.

Soarele poate fi îndurat când pleacă sau când sosește, niciodată când domnește. Dacă se combină cu ploaia, într-un minunat aliaj, creează curcubeie. Iar noaptea, cele mai frumoase şi cele mai rare, curcubeie de lună.

T JL începem să înflorim odată cu căderea ploii.

Fertilitatea este o stare de spirit. Muguri, frunze fragede, idei încep să crească. Noi le culegem roadele.

O ploaie de meteoriţi a dat naştere Pământului. Dar ce poate

crea ploaia pe pielea noastră?

Ea nu rămâne la suprafaţă, ci continuă să ni se scurgă, din străfundurile corpului nostru, în vene şi în craniu.

Agricultorii se vaită de ploaie, de belşugul sau de lipsa acesteia, dar îi apreciază importanţa. Ea se îngrijeşte de viţa-de-vie, de livezi şi de grădinile de zarzavaturi. Desigur, ploaia este o artistă, aşa că dispare uneori să-şi caute inspiraţia, după care se întoarce să lucreze cu îndârjire.

Picăturile au exact formă de spermatozoizi.

Nu este o pură întâmplare: ideea de concepţie se regăseşte în căderea ploii.

p Aloa. loaia însoţeşte gravitaţia şi o desenează.

Căderea este, la fel ca fractalii, o formă întâlnită peste tot în natură. Nu e greu să ne dăm seama: începând cu dinţii noştri şi până la mărul lui Newton, toate cad.

Într-o bună zi vor descoperi şi astrofizicienii ceea ce e evident: ploaia, când cade pe Pământ, îl împinge şi îl face să se învârtă. Ei i se datorează rotaţia globului pământesc în jurul axei sale şi în jurul Soarelui.

— L rimăvara trecută am fost la Militärarchiv din Freiburg ca să-mi fac cercetările pregătitoare pentru următorul roman. Clădirea e cam urâtă şi Wiesentalstrasse nu arată a nimic, dar puţine privelişti sunt atât de încântătoare ca rafturile de cărţi, dosare şi microfilme de-acolo. Datorită interesului trezit de statutul meu de scriitor, una dintre angajate, domnişoara Wassermann, m-a îndrumat. A găsit documentele pe care le căutam, a făcut nişte fotocopii şi mi-a oferit un ceai şi tradiţionalii biscuiţi Osterlamm, în formă de miel. Bibliotecarilor le place să-l uimească pe vizitatorul exotic. În general, îi vorbesc despre „infernul” în care sunt adunate scrierile şi gravurile licenţioase. Fräulein Wassermann, mai pudică sau mai originală de fel, mă aduse lângă o vitrină mare, încuiată cu cheia, şi-mi prezentă colecţia intitulată Kuriositäten. „Curiozităţile” sunt toate aceste lucruri uimitoare şi de neîncadrat, colecţionate de-a lungul anilor.

Pe atunci începeam să scriu primele rânduri din acest tratat. Am

întrebat-o dacă are ceva cât de cât uimitor despre ploaie. Fără nicio ezitare, întinse mâna către un raft şi scoase o foaie plastifiată. Era un raport al armatei datând din al Doilea Război Mondial, întocmit de un colonel în timpul bătăliei de la Kursk. Ideea principală era că gloanţele trase pe timp de ploaie erau mai puţin eficace decât cele trase pe timp uscat. Omul acesta nu era expert în balistică, el nu a dus mai departe cercetările şi nu şi-a dat seama ce deducţii ar fi putut face pornind de la această constatare. Fără îndoială a presupus că Statul Major va desemna un specialist care să se ocupe de această problemă. Nu a fost desemnat niciun expert. Operaţiunea Zitadelle a fost un eşec şi, într-o bună zi, războiul a luat sfârşit.

Această problemă lăsată de izbelişte m-a înduioşat. Imediat cum am ajuns la Paris, am început ancheta. Fără pretenţii de exhaustivitate, vă prezint descoperirile mele privind influenţa ploii asupra războiului: – începând cu o anumită distanţă, picăturile deviază glonţul în bătaia sa. Greutatea unei picături de apă este infimă, dar numărul şi viteza influenţează până la urmă traiectoria glonţului.

— E greu să tragi pe timp de ploaie. Degetul alunecă pe trăgaci. Apa te gâdilă şi se scurge în urechi şi pe gât. Zgomotul ploii îl face pe trăgător să-şi piardă concentrarea. Clausewitz vorbeşte despre asta într-un pasaj amuzant din lucrarea sa „Campania din 1812 în Rusia".

— Vizibilitatea este redusă: ploaia formează un zid care ascunde orizontul. Dar ea acţionează şi ca sticla optică, schimbând astfel vederea trăgătorului. Spaţiul este deformat. Dacă este un bun ţintitor, soldatul nu va nimeri ţinta.

Dacă e miop sau nepriceput, are totuşi o şansă.

— Înalta perfecţionare tehnologică a armelor are şi părţi proaste: sistemul de ghidare a rachetelor este dat peste cap de ploaie. Nu rar se întâmplă ca racheta să se rătăcească şi, în disperare de cauză, să nimerească o ţintă civilă.

— Dacă puştile clasice rezistă datorită calităţii metalelor, pe de altă parte, gloanţele, mai fragile, ruginesc.

— În zilele noastre, armele moderne, care nu mai sunt mecanice, ci electronice, se strică imediat cum intră în contact cu apa.

Nici nu se mai ştie câţi soldaţi au fost electrocutaţi în urma unui scurtcircuit al mitralierei lor ultimul răcnet.

Un prieten, care în prezent a primit nobila sarcină de a adapta sub formă de benzi desenate opera monumentală a unui scriitor astmatic, a fost militar timp de opt ani. I-am vorbit despre proiectul meu de eseu despre ploaie şi l-am întrebat dacă are ceva să-mi spună, în calitate de fost soldat. Cufundat din nou în amintiri, el mi-a povestit o operaţiune de debarcare în Etiopia. Întrebarea mea l-a făcut să vadăîntro altă lumină nişte întâmplări cărora nu le acordase nicio atenţie. îşi amintea că numărul morţilor era mereu mai mic atunci când ploua şi că rănile erau mai puţin grave, întrucât pielea udă devine mai elastică. Şi atunci gloanţele pătrundeau mai greu în carne.

Americanii au pierdut războiul din Vietnam din cauza ploii. Michael Herr ne explică foarte bine: soldaţii înaintau încet şi primejdios, hainele se lipeau de piele, bacteriile, viruşii şi bolile se strecurau şi în cea mai mică rană. Alunecările favorizau contactul cu lipitorile şi şerpii.

Un alt exemplu: ne amintim că mareşalul Ney a explicat înfrângerea de la Waterloo printr-un singur fapt hotărâtor în bătălia de la Mont-Saint-Jean. Britanicii, olandezii şi prusacii au fost cei care au purtat acele mantale groase, nu francezii. Am putea aminti nenumărate războaie desfiinţate de precipitaţii.

Ploaia ar trebui să primească Premiul Nobel pentru Pace.

F JL J o dovadă de gândire simplistă să apropii lacrimile şi ploaia. Lacrimile au trecut printr-un proces de fermentare, nu de distilare.

Ploaia se aseamănă cu alcoolul şi parfumul.

Lacrimile sunt surorile vinului.

Lacrimile se rostogolesc, dar nu cad. Dacă ni se înceţoşează privirea, o simplă batistă şterge această miopie de-o clipită. Dar degeaba clipim şi ne frecăm la ochi, nimic nu opreşte ploaia. Atracţia faţă de Pământ este singurul punct comun între cele două fenomene. Lacrima este lunguiaţă. Picătura are un corp îndesat care se termină în partea de sus printr-un fir care seamănă cu coada unui mormoloc

(confuzia între cele două forme a pornit de la un pictor neînsemnat al Renaşterii, Simone Peterzano, care, lipsit de talent, le desena la fel).

Lacrimile împodobesc tristeţea şi doliul.

Ploaia însoţeşte viaţa şi dragostea.

Îmi place să port amprentele digitale ale ploii. Cu ele îmi pictez faţa înaintea luptelor.

Le afişez cu mândrie pe gulerul cămăşii, cum fac alţii cu urmele de ruj sau cu galoanele. îmbrăcămintea mea le ţine prizoniere. Picăturile sunt ca nişte bijuterii. Mă mândresc cu aceste discrete pietre preţioase care poposesc pe mine câteva clipe. Nu trece mult şi ele se ridică la cer.

Ploaia este materializarea timpului. Secundele nu se scurg, ci se năpustesc la fel de brusc ca o aversă. Nimic nu este mai inexact decât ceasurile şi calendarele: zece ore trec într-o clipită, iar uneori e de-ajuns un minut ca zece ani să apună.

Când timpul nu se scurge, nici nu trece: motiv pentru care piramidele faraonilor, simboluri ale veşniciei, se află în deşert. Pe bună dreptate, limba stabileşte o relaţie între ceasornic şi starea vremii. Aceste două noţiuni se află într-o strânsă legătură. Căutăm să ne adăpostim când e timp urât ca să uităm de fapt cât e ceasul şi cât de aproape suntem de moarte.

Umorile Pământului mă trezesc: trebuie să muncesc şi să iubesc. Nu va mai fi o a doua oară.

xxxxăub ploaie sunt efervescent din toată fiinţa mea. Sunt aidoma bazilicii Sacré-Cœur din Montmartre, construită din piatră de Châteaulandon, care secretă o substanţă albă când plouă. Se declanşează un proces chimic.

Ca o tabletă de aspirină, spumeg şi freamăt.

Nu e deloc neplăcut să simţi cum te topeşti şi te combini cu aerul. Dispărând, corpul meu câştigă o prezenţă. Sunt în strânsă legătură cu Natura. Picăturile îmi cad pe piele şi, ca la suprafaţa unei mlaştini, trasează cercuri unduioase şi trecătoare care-mi ajung la inimă.

JLicăturile de ploaie sunt nişte fructe. Să le culegem şi să

muşcăm din ele, aceste litehi minuscule plesnesc de prospeţime sub cerul gurii şi limbă.

A fost odată în China un împărat gastronom care organizase un concurs pentru a-şi găsi un nou bucătar personal. Cei mai mari specialişti din întreaga împărăţie au venit la curte înarmaţi cu seturi de oale şi coşuleţe pline de cărnuri, legume şi mirodenii. Toţi încercară să-l impresioneze pe împărat, dar acesta, obişnuit din copilărie cu cele mai fine mâncăruri, era plictisit de gustul acestor bucate delicioase, dar banale. În sfârşit, un bucătar îmbrăcat sărăcăcios se înfăţişă doar cu o sticluţă în mână.

Când îl văzu pe acest om ciudat, împăratul zâmbi. „Ce ai în sticluţa aceea?", întrebă el.

Bucătarul răspunse: „Apă de ploaie, Măria Ta".

Atunci, în faţa privitorilor împietriţi de uimire, începu să-şi agite mâinile cu multă pricepere şi găti picături de ploaie ochi şi pane, omlete de ploaie, picături fripte, iar la desert o cremă de ploaie arsă. împăratul se înfruptă cum n-o mai făcuse vreodată. îi mulţumi bucătarului că l-a făcut să descopere asemenea delicii şi, ca să fie sigur că va fi singurul care a gustat din aceste mâncăruri extraordinare, porunci să fie ucis.

Oamenii preistorici au descoperit ploaia aşa cum au descoperit şi focul. Se ştie că au stăpânit focul. Mai puţin cunoscut este că i-au găsit ploii un folos. Dar, pe când văpăile focului pot fi păstrate într-un cămin, e imposibil să ţii văpăile ploii la adăpost: aidoma quetzalului, picăturile mor în captivitate. Cu toate acestea, strămoşii noştri i-au găsit ploii un folos. Principala sa funcţie, atestată de picturile rupestre din valea Cea şi din peştera Chauvet, era să acopere zgomotele de drăgoste ală ale perechilor care locuiau în aceeaşi peşteră sau tabără.

Cu ropotele ei, ploaia favorizează mângâierile şi relaţiile sexuale.

Muzica a fost inventată pentru a compensa absenţa ploii. De aceea a luat ea naştere în Egiptul arid al primei dinastii, cu trei mii de ani înainte de Hristos. Marele istoric al Egiptului antic, Manethon din Sebennytos, povesteşte că prinţul Ouadji era supravegheat

îndeaproape de preoţi şi de gărzi secrete, pentru că era îndrăgostit de sora sa vitregă, Merneith. Această iubire stătea în calea căsătoriei aranjate cu prinţesa unui regat învecinat. Hotărât să-şi trăiască pasiunea, prinţul îi porunci unuia dintre slujitorii săi să facă zgomot ca să-i acopere orele de zbenguială. Slujitorul a început să bată în ulcele şi scânduri cu o măciucă. Zgomotul a deranjat tot palatul, aşa că a fost rugat să înceteze hărmălaia. Atunci, pentru a-l proteja pe prinţ şi pe ibovnica lui, el începu să bată cu măciuca urmărind cadenţa gemetelor celor doi. Ritmul regulat şi lăncinant îi fermeca pe locuitorii palatului.

Tocmai am terminat de citit lucrarea de referinţă a Lucindei Carter despre muzica sacră.

Potrivit autoarei, muzica nu a pătruns decât foarte târziu în biserici, şi anume în Evul Mediu timpuriu. Ilustrul profesor universitar i-a localizat originea în biserica San Miniato al Monte din Florenţa. Din cronica diaconului Giovanni (care, pentru un scurt sejur la Florenţa, şi-a pus deoparte cronicile veneţiene) aflăm că se deschisese un bordel în apropierea bisericii. Episcopul Ildebrando, pentru a acoperi gemetele şi ţipetele de plăcere, a organizat în biserica sa o corală.

Ploaia şi muzica au aceeaşi menire: ne dau atât libertatea de a nu auzi, cât şi libertatea de a nu fi auziţi.

p Aloa. loaia este o călătorie. Civilizaţia, aşezările, acoperişurile, toate mă părăsesc. Ploaia trage în gară, aidoma unui tren. Stau pe peron, nu știam că vine, dar o aşteptam. O întâmpin, şi-mi închipui că a trecut prin Brazilia, Yunnan şi Finlanda. Mă gândesc la fraţii mei şi la surorile mele de ploaie. Apa de ploaie ne vine de fapt dintr-un lac african, dintr-o bere belgiană, din sudoarea unui copil soldat sau din lacrimile unei croitorese.

JL loaia ne-a sculptat pe noi cum a sculptat Rodin Poarta Infernului. Rodin a fost mai rapid, lui i-au ajuns trei ani, în timp ce ploaia a avut nevoie de milioane de ani. Dar el avea unelte şi Camille Claudel l-a ajutat mult. Însă ploaia nu are învăţăcei, nu are nici iubit, nici amantă, al cărei talent i-ar putea folosi. Ploaia e singură şi dezarmată.

Omul nu s-a schimbat de la inventarea umbrelei acum patru mii

de ani în Mesopotamia, Irakul actual. Încremenit într-o statornicie uscată şi caldă, rămâne neşlefuit.

Cu privirea-n pământ, cu mintea la cărţile şi colecţiile sale botanice şi zoologice, Darwin nu a înţeles rolul ploii. Dar este un fapt filogenetic: picăturile ne-au şlefuit pe nesimţite muşchii şi oasele. Apoi, în prelingerea lor, ne-au desenat neuronii şi nervii. Picăturile nu au căzut la întâmplare, ci pentru a scoate la iveală anumite nuanţe. Numai câteva gene ne deosebesc de maimuţe. Inflexiunea microscopică, săpată de câteva picături în carne, a separat soarta speciei noastre de cea a maimuţelor.

Se mai întâmplă să ne îndrăgostim de un fenomen al naturii. Byron a mângâiat un fulger, Li Po a îmbrăţişat oglindirea lunii în apă, Shelley a adormit printre valuri, iar Empedocle s-a îmbătat cu lavă. Ploaia ne cade în braţe, ne sărută şi ne părăseşte. Ca o amantă, intermitentă din fire, ea vine când nu ne aşteptăm. Ea distruge orele triste. Frumuseţea ploii stă în caracterul ei imprevizibil. De fiecare dată, atingerea ei mă surprinde, mi se face pielea de găină. Nu va fi niciun divorţ. Soţie credincioasă, ploaia e cu noi pretutindeni. La capătul zilelor, o regăsim în picăturile din perfuzia de la spital.

Ploaia este un văl. La fel cum mă tasurile şi dantelele dau un alt aspect picioarelor şi sânilor femeilor, şi ploaia pune în valoare locul în care cade. A vedea înseamnă de fapt a bloca vederea. Vederea noastră de zi cu zi nu e nimic, adică nu mare lucru, doar dovada că nu suferim de glaucom, că nu suntem orbi. Însă imediat ce ne pingălim ochii cu picături, din ceaţă sau incendii, lumea începe să se deseneze.

Ploaia îmbracă peisajele şi clădirile. Dă caracter şi înlocuieşte lipsa talentului arhitecţilor.

Repară pagubele cauzate de război şi sărăcie.

Ploaia dezvăluie şi trezeşte cimitirele: suntem martorii manifestării celor tăcuţi. Fără întristare, sufletele morţilor şi ale celor aflaţi în suferinţă trebuie pomenite.

Totul se înfrumuseţează sub ploaie.

spunem: ploaia cade. Şi nimeni nu vede nenorocirea din spatele acestei banale constatări. Este accident sau sinucidere? Nu vom şti

niciodată. În orice caz, ploaia nu se va mai înălţa. A alunecat în prăpastie de la mare înălţime, nu mai poate fi salvată. Tot ce putem face e să fim acolo ca să cadă pe noi, pe pielea noastră moale, mai bine decât pe pământ. Întind mâinile, ridic privirea şi o primesc. îmi moare în braţe, pe piept şi pe faţă. îi strâng în braţe cadavrul şi o sărut pentru ultima dată.

Ţin să mulţumesc pentru remarcile şi încurajările lor lui Manon Jollivet, Laurent Depussay, Anastasia Lester, Saeko Ono şi Stephane Heuet. Există nenumărate cântece despre ploaie, dar sunt doar două pe care le îndrăgesc în mod deosebit: L'Orage al lui Georges Brassens şi Geronimo al formaţiei lui Neil Hannon, The Divine Comedy.